

Arrest

nr. 83 958 van 29 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 1 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, komt op 22 januari 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 24 januari 2011. Zij is vergezeld van haar man en hun twee kinderen.

Op 30 maart 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 augustus 2011 nr. 65 526 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 8 september 2011 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 26 oktober 2011 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 november 2011 en 20 december 2011 dient verzoekster aanvullingen in.

Op 1 maart 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.10.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

Nationaliteit: India

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 — 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag haar identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag een election commission of India identity card voor. Deze kaart vermeldt echter de geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit van betrokkene niet. Uit art. 9ter, §2, 10 vloeit voort dat het identiteitsdocument of bewijselement waarmee men de nationaliteit van betrokkene wenst aan te tonen, de nationaliteit, geboorteplaats en geboortedatum van betrokkene dient te bevatten. Aldus ontbreken drie van de constitutieve elementen van de identiteit. De aanvrager blijft bovendien in gebreke aan te tonen dat dit stuk niet opgesteld is op basis van loutere verklaringen. De bewijslast opgelegd door art. 9ter, §2 impliceert dat de aanvrager in haar aanvraag aantoont dat elk der cumulatieve voorwaarden is vervuld; zo niet zou geen enkele van deze voorwaarden, afzonderlijk genomen, bewijswaarde hebben en zouden zij samen genomen dus evenmin bewijswaarde hebben.

Betrokkene roept in haar aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen — fax: 02 274 66 11).

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen ter kennis gebracht op 09.09.2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste en enige middel

Overwegende dat de verzoekster een enig middel neemt van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 62 en het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Dat elke bestuurshandeling gemotiveerd moet worden.

Dat deze motivatie daarenboven aangepast en relevant moet zijn.

Dat eveneens met alle omstandigheden van de zaak rekening gehouden moet worden.

Dat dit in casu duidelijk niet het geval is.

Dat de tegenpartij de betwiste beslissing genomen heeft om reden dat het door de verzoekster ingediende document met als titel 'Election Commission of India Identity Card' volgens haar geen identiteitsdocument kan vormen zoals omschreven in het artikel 9ter. 2 van de wet van 15 december 1980.

Dat zij noteert dat drie elementen die in principe op elk identiteitsdocument vermeld moet worden, er niet op verschijnt.

- de geboortedatum
- de geboorteplaats
- de nationaliteit

Dat zij ten slotte van mening is dat de verzoekster er niet in geslaagd is te bewijzen dat dit stuk niet op grond van eenvoudige verklaringen opgemaakt werd.

Dat de foto van de verzoekster nochtans op het stuk waarvan sprake verschijnt, evenals haar adres, haar ouderdom, de datum van uitgifte, het nummer van de kaart, een veiligheidshologram, de handtekening van de registratiedienst voor verkiezingen, en dat het vermeldt dat "This card may be used as an Identity Card under different Government Schemes."

Dat deze kaart in INDIA het bewijs uitmaakt van de identiteit van de persoon die er op de dag van de verkiezingen titularis van is (If you are issued with a voter ID card, you have to compulsorily carry it on the of the voting as identity proof) (Zie het artikel "How to get a voter's ID card?" 2009, p 2, <http://forum;santabanta.com>).

Dat de elektronische identiteitskaart in België dezelfde functie vervult.

Dat de Canadese Commissie voor immigratie en voor het vluchtelingenstatuut een artikel gepubliceerd heeft waarin zij vermeldt dat er geen standaard document bestaat om de identiteit van een persoon na te gaan die een baan of een woning in INDIA zoekt, en dat verschillende documenten, zoals de kiezerskaart hiervoor gebruikt worden (Zie het artikel (...) <http://www.unhcr.org>)

Dat, zelfs indien de nationaliteit van de verzoekster niet vermeld staat deze in ieder geval afgeleid kan worden uit het feit dat zij in haar land over het verkiezingsrecht beschikt, en dat deze bij gevolg niet meer aan de orde gesteld mag worden.

Dat de elementen betreffende haar geboortedatum- en plaats eveneens afgeleid kunnen worden uit het feit dat haar ouderdom op het identiteitsdocument aangeduid is, evenals de plaats van uitgifte

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen anderzijds in een arrest nr. 59. 137 van 31 maart 2011 eraan herinnert heeft dat "de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006, die het artikel 9bis in de wet van 15 december 1960 ingevoerd heeft, aanduidt wat onder 'identiteitsdocument' verstaan dient te worden, de nadruk leggend op het feit dat een identiteitsdocument, hetzij een paspoort of een gelijkaardige reistitel noodzakelijk is, en dat de aanvraag voor een machtiging tot verblijf slechts onontvankelijk verklaard kan worden indien de identiteit van een persoon onzeker is."

Dat het eraan toevoegt dat «het begrip van identiteitsdocument van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 tot de internationale paspoorten, de gelijkaardige reistitels en de nationale identiteitskaarten beperkt is. Indien sommige documenten in dit begrip opgenomen dienen te worden, alhoewel ze de titel van de voormelde identiteitsdocumenten niet uitdrukkelijk dragen, zij deze echter vervangen (...) ».

Dat, gezien deze rechtspraak, wegens het feit dat het door de verzoekster ingediende document in haar land als een identiteitsdocument beschouwd wordt en dat het er meerdere kenmerken van inhoudt, dit als voldoende aangezien moet worden om de identiteit van de verzoekster aan te tonen.

Dat het middel bijgevolg gegrond is."

2.2. In de nota citeert de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet en repliceert dat de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren indien hij zijn identiteit niet aantoot of indien er geen identiteitsdocument wordt voorgelegd dat voldoet aan de vereiste van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster legde een document voor waarop geen geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit waren aangebracht. De verwerende partij vervolgt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient, te eisen dat hij zijn identiteit aantoot. Het Grondwettelijk Hof gaf tevens aan dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer in een tweede fase van de procedure moet kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen.

Artikel 9ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit, een constitutief element van zijn identiteit, dient aan te tonen.

De verwerende partij stelt vast dat uit het door verzoekster voorgelegde document blijkt dat verzoeksters geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit niet vermeld zijn. Verzoekster kan dit niet weerleggen. Dit volstaat om te concluderen dat het door verzoekster voorgelegde document niet voldoet aan de vereisten zoals bepaald in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beperkt zich tot het uiten van kritiek en is van mening dat dit document wel degelijk een officieel identiteitsdocument is, maar hiermee is ze niet in staat om de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen. Zij beperkt zich tot loutere beweringen.

De verwerende partij merkt op dat verzoekster ook nalaat om aan de hand van andere bewijsstukken duidelijkheid te verschaffen inzake haar nationaliteit, geboortedatum en geboorteplaats. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat geoordeeld werd dat verzoekster niet kan volstaan met het voorleggen van dergelijk document om te voldoen aan de documentaire vereisten zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Evenmin kan verzoekster volgens de verwerende partij volstaan met een verwijzing naar één arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat betrekking heeft op een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij benadrukt dat eveneens uit de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (*Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 771/001, 145*) blijkt dat de vier cumulatieve elementen van de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet moeten worden aangetoond.

Verzoekster kan volgens de verwerende partij moeilijk gewag maken van een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing, nu vaststaat dat zij de beslissing inhoudelijk niet ter discussie stelt, laat staan weerlegt. Verzoekster kent de motieven van de beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift, zodat ook voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in haar aanvraag haar identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in artikel 9ter, § 2 of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet niet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)

Verzoekster voert aan dat het document dat zij heeft voorgelegd wel diende te worden beschouwd als een identiteitsdocument: haar foto is er op terug te vinden, haar adres, haar leeftijd, de datum van uitgifte, het nummer, het veiligheidshologram, de handtekening van de registratiedienst voor de verkiezingen en de vermelding dat deze kaart gebruikt kan worden als identiteitskaart “*under different Government Schemes*”. Verzoekster stelt dat deze kaart in India het bewijs uitmaakt van de identiteit van de persoon die er op de dag van de verkiezingen titularis van is en verwijst naar een artikel van de Canadese commissie voor immigratie en voor het vluchtelingenstatuut. Verzoekster meent dat haar nationaliteit kan worden afgeleid uit het feit dat zij in haar land verkiezingsrecht heeft, ook haar geboortedatum- en plaats kan afgeleid worden uit de vermelding van haar leeftijd en van de plaats van afgifte van de kaart.

2.3.3. Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indient, gehouden is zijn identiteit aan te tonen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze vereiste niet kennelijk onredelijk is, mede omdat de identiteit en de nationaliteit van de vreemdeling gekend dienen te zijn om het bestuur toe te laten te onderzoeken welke medische zorgen de vreemdeling in zijn land van herkomst kan verkrijgen (GwH 26 november 2009, nr. 193/2009). Het Grondwettelijk Hof benadrukte dat, gelet op voormelde doelstelling, als bewijs van identiteit elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, kan worden aanvaard.

In voorliggend geval voegde verzoekster bij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een “*Election Commission of India Identity Card*” voor. Dit document bevat een foto van verzoekster, haar naam, de naam van haar vader, moeder of echtgenoot, haar geslacht, haar leeftijd op 1 januari 1994 (22 jaar), een adres, een handtekening van de “*Electoral*

Registration Officer”, een plaatsnaam en een datum van afgifte, namelijk 28 september 1994. Het is onbekend of verzoeksters identiteits- en nationaliteitsgegevens louter op grond van haar verklaringen op dit document werden aangebracht.

In de bestreden beslissing wordt over dit document het volgende overwogen:

“Betrokkene legt bij haar aanvraag een election commission of India identity card voor. Deze kaart vermeldt echter de geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit van betrokkene niet. Uit art. 9ter, §2, 10 vloeit voort dat het identiteitsdocument of bewijselement waarmee men de nationaliteit van betrokkene wenst aan te tonen, de nationaliteit, geboorteplaats en geboortedatum van betrokkene dient te bevatten. Aldus ontbreken drie van de constitutieve elementen van de identiteit. De aanvrager blijft bovendien in gebreke aan te tonen dat dit stuk niet opgesteld is op basis van loutere verklaringen. De bewijslast opgelegd door art. 9ter, §2 impliceert dat de aanvrager in haar aanvraag aantoont dat elk der cumulatieve voorwaarden is vervuld; zo niet zou geen enkele van deze voorwaarden, afzonderlijk genomen, bewijswaarde hebben en zouden zij samen genomen dus evenmin bewijswaarde hebben. Betrokkene roept in haar aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

Het steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding dat dit stuk de geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit van verzoekster niet vermeldt. Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, is het evenmin kennelijk onredelijk om dit vast te stellen. Uit de stukken van het dossier blijkt evenmin dat verzoekster haar identiteit kan bewijzen aan de hand van verschillende bewijselementen samen zoals vermeld in artikel 9ter, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens wordt omschreven in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster aanvoert dat deze kaart in India het bewijs uitmaakt van de identiteit van de persoon die er op de dag van de verkiezingen titularis van is en verwijst naar een artikel van de Canadese commissie voor immigratie en voor het vluchtelingenstatuut, dient te worden opgemerkt dat de geplogenheden in India of Canada geen afbreuk doen aan de Belgische wetgeving die ter zake duidelijk is. Waar verzoekster meent dat haar nationaliteit kan worden afgeleid uit het feit dat zij in haar land verkiezingsrecht heeft, dient erop te worden gewezen dat het niet uitgesloten is dat personen van een andere nationaliteit stemrecht hebben in een bepaald land en alleszins dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat haar nationaliteit niet vermeld wordt op dit document. Inzake haar geboortedatum- en plaats kan verzoekster bezwaarlijk voorhouden dat deze kunnen worden afgeleid uit de vermelding van haar leeftijd en van de plaats van afgifte van de kaart. Verzoekster maakt niet aannemelijk waarom de plaats van afgifte van deze kaart noodzakelijkerwijze zou samenvallen met haar geboorteplaats, en uit de loutere vermelding van een leeftijd kan niet de datum van geboorte worden afgeleid. Verzoeksters verwijzing naar een arrest van de Raad inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is niet dienstig, nu dit een ander soort aanvraag betreft waarvoor andere voorwaarden gelden.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET